

Zákonný podklad nař. opatření spočívá v normě třetího odstavce § 9. uh. čl. zák. XIV. : 1898, podle níž přísluší min. kultu a vyuč. pravomoc, osvobodila-li církevní vrchnost duchovního, proti němuž bylo zavedeno disc. řízení, ač žaloba byla odůvodněnou, aby na základě dat, mu po ruce jsoucích, státní plat doplňkový duchovnímu odňal.

Stížnost nenamítá, že nešlo konkrétně o delikt, vzhledem k nimž jest opatření způsobu naříkaného opatření přípustno. — — —

Bezdůvodnou jest stížnost, pokud vytýká, že neměl úřad naříditi disc. vyšetřování, aniž současně oznámil jak církevní správě, tak st-li jména udavatele a celého textu oznámení, aby se mohl st-li proti udání brániti. Prvý odstavec § 9. zák. čl. XIV : 1898, jímž se zakládá oprávnění pro státní úřad žádati církevní vrchnost za zavedení disc. vyšetřování proti duchovnímu, sice vyslovuje povinnost min. vyuč., aby žádaje za zavedení disc. vyšetřování dodal církevnímu úřadu přepis žaloby, avšak k vytýkání, že se tak nestalo, nedostává se knězi, proti němuž vedeno bylo disc. vyšetřování, legitimace, zejména když církevní úřad sám spokojil se s vyzváním státního úřadu, ač k němu přepis žaloby nebyl připojen. Pokud stížnost namítá, že žal. úřad nesdělil, žádaje za zahájení disc. řízení, žalobu st-li, jest bezdůvodnou, neboť tohoto postupu první odst. cit. § 9. nenařizuje. Že by pak alespoň po skončení disc. řízení, provedeného církevním úřadem, byl měl žal. úřad v řízení, které vedlo k vydání nař. rozhodnutí, st-li sděliti obsah žaloby, to stížnost nevytýká.

Stejně jest zcela bezvýznamno, jak kvalifikovanými osobami jsou udavatelé a jak se po udání chovali, nýbrž může záležeti jenom na tom, zdali vůbec nějak dokáže se delikt obžalovanému za vinu kladený čili nic; jest proto zcela bezpodstatnou i námitka stížnosti, kteráž jedině tvrdí, že jeden z udavatelů st-lem vypátraných st-le už ve veřejných listech odprosil, druhý pak — býv. přidělený obecní notář — byl dne 1. července 1924 pro zpronevěření úředních peněz a jiné přestupky propuštěn ze služby. — — —

Č. 5106.

Státní zaměstnanci. — Školství: * Tajemník kanceláře vysoké školy, který nevyhovuje svou kvalifikací předpisu § 3 zákona č. 39/1920, nemá právního nároku na zařazení do skupiny A podle § 52 služ. pragmatiky.

(Nález ze dne 10. listopadu 1925 č. 21.047)

Prejudikatura: Boh. 3294 adm.

Věc: Inž. Bedřich P. v D. (adv. Dr. Otto Stein z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. rada Frant. Havelka) o zařazení do skupiny A.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem ze 17. prosince 1923 převzal žal. úřad st-le, tehdejšího tajemníka zemědělské akademie v L., do státní služby od 1. ledna 1923 jakožto tajemníka (IX. hodn. třídy) při zemědělském odboru německé vysoké školy technické v Praze, podotýká, že ho bude vzhle-

dem k §§ 6 a 7 zák. ze 16. ledna 1920 č. 39 Sb. a k § 13 vl. nař. z 3. srpna 1920 č. 475 Sb., posuzovati jako kancelářského úředníka podle pragmatikální skupiny C s hodnotí vrchního rektorátního oficiála v IX. hodn. třídě státních úředníků. Žádosti st-le za převzetí do skupiny A žal. úřad tímto výnosem nevyhověl s odůvodněním, že nemá zákonitého předepsaného právnického vzdělání.

V dubnu 1924 žádal st-l znovu, aby byl zcela výjimečně zařaden do skupiny A, a to aspoň »ad personam«. O této žádosti, ve které st-l poukazoval zejména na svoje předběžné vzdělání a jakost služby, kterou koná, rozhodl žal. úřad »dodatkem k vynesení ze 17. prosince 1923, že vzhledem k § 3 zák. č. 39/1920 a §§ 3 a 5 a zvláště pak k posl. odstavci § 16 nař. č. 475/1920, nemůže vyhověti žádosti ing. Bedřicha P., pokud neprokáže složení předepsaných všech theoretických zkoušek právnických a složení praktické zkoušky právnické«. — — —

Rozhoduje o námitkách stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

St-l spatřuje vadu řízení v tom, že žal. úřad posuzoval jeho žádost jako žádost za zařazení do skupiny konceptních úředníků podle lit. a) § 1 zák. č. 39/1920, a vůbec se neobíral vývody jeho žádosti, jimiž dokazoval, že má předběžné vzdělání, jež jest předepsáno pro skupinu A státních úředníků podle § 52 služ. pragmatiky, a dožadoval se zařazení do skupiny A na základě tohoto zákonného ustanovení. Uváděje dále, že pro zařazení jsou směrodatnými pouze předpisy § 52 služ. pragmatiky o předběžném vzdělání, namítá st-l, že žal. úřad porušil zákon, nerozhodl-li s tohoto hlediska o jeho žádosti za pragmatikální zařazení.

Nss v nálezu Boh. 3294 adm. vyložil a odůvodnil právní názor, že z předpisu § 52 služ. pragmatiky nelze odvoditi nárok jednotlivce, čerpaný z předběžného vzdělání skutečně nabytého nebo z jakosti služby konané, na zřízení určité skupiny, neb, byla-li i zřízena, na zařazení do ní, a že subjektivních nároků na výhody některé z postupových skupin § 52 služ. pragmatiky nabývá jednotlivec jmenováním úředníkem určité kategorie za předpokladu, že tato kategorie byla aktem moci výkonné zařazena do některé z nich.

Tím vyřízena také námitka, že žal. úřad nepostupoval ve shodě se zákonem, posuzoval-li st-lovu žádost za zařazení do skupiny A jako žádost za zařazení do skupiny konceptních úředníků podle lit. a) § 1 zákona č. 39/1920, kteří podle § 3 tohoto zákona musejí prokázati, že vykonali studia na fakultě věd právních a státních, všecky theoretické státní zkoušky právnické i praktickou zkoušku právnickou, neboť podle §§ 1 a 1b (posl. odst.) uvedeného vl. nař. mohl by býti st-l jako úředník vysokoškolské kanceláře zařaden do skupiny A jen tenkrát, kdyby se mohl prokázati zákonem předepsanou kvalifikací právnickou.

Pokud se stížnost dovolává § 39/1920 a míní tvrditi, že úřad byl povinen vzhledem k vysokoškolskému vzdělání st-le použití tohoto předpisu a zařaditi ho do skupiny A, jest bezdůvodná, poněvadž podle znění tohoto §u jest povolení odchylek ponecháno uvážení ministerstva, aniž může na ně žadatel uplatňovati právní nárok.